

La abadesa

Direcció i guió: Antonio Chavarrías **País:** Espanya **Durada:** 122 min **Any:** 2024
Gènere: Drama històric **Interpretació:** Daniela Brown, Blanca Romero, Carlos Cuevas **Música:** Ivan Georgiev **Fotografia:** Julián Elizalde **Distribuïdora:** Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 22/03/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Al segle IX, l'Emma, una jove de 17 anys, és nomenada abadesa amb la finalitat de repoblar i cristianitzar territoris fronterers en conflicte amb els moriscs. En arribar a l'Abadia haurà de superar la desconfiança que desperta una dona decidida a complir la seva missió, i això la portarà a enfrontar-se a nobles, camperols i a les mateixes monges. Malgrat tot, l'Emma demostrarà que és possible desafiar les estructures de poder establertes. Tot i que pagarà un alt preu per aconseguir-ho... (Wanda Visión)

CRÍTICA

Armes de dona (religiosa)

Val més abandonar qualsevol expectativa que pugui generar un títol com **La abadesa**, de pel·lícula de terror, i un cartell equivocat, de claroscurs sense matisos. I no obstant això és exactament això: una història de claroscurs, però amb matisos, al voltant d'una abadesa del segle IX. En temps de guerra entre moros i cristians.

On no hi ha més terror que el terror de la vida pròpia d'una abadia de frontera, en terres en disputa. Una vida marcada pel dolor, la misèria i el mandat d'obediència. Som, per concretar, davant d'una mirada al passat amb ulls de present. On l'atenció al detall històric no desvirtua l'ambició dramàtica. Que sorgeix de la voluntat de reflectir una època tan diferent de la nostra.

Així, **La abadesa** és sorprenent. Inesperada, també. Dirigida i escrita per Antonio Chavarrías, veterà director sense gènere i amb un alt sentit del cinema; un sentit cada cop més evident a mesura que madura en el seu ofici.

Explica la història de l'Emma (Daniela Brown), encara adolescent quan és nomenada abadesa. Es basa en una figura real de la qual, en realitat, se sap molt poc. L'Emma arriba al càrrec amb un mandat: posar ordre a l'abadia i repoblar les terres que l'envolten. Aquesta jove, encara nena, s'aferra al seu deure –i a la seva fe– malgrat els interessos creuats. Les abadies, en aquell moment, eren un lloc de monges d'origen noble, enviades allà per les seves famílies per mantenir la ficció de l'honorabilitat o, senzillament, per treure-se-les de sobre.

No hi ha vocació religiosa en elles: hi ha claudicació. I no obstant això, l'Emma, l'abadesa, interpretada amb tremolosa seguretat per Daniela Brown, és diferent. No és eloqüent com podem imaginar Santa Teresa ni tampoc una rebel. És respectuosa amb les normes, molt tenaç i ho demostra.

L'entramat de poder social, polític i religiós del moment és essencial, i Chavarrías sap mostrar amb pinzellades lleugeres i precises la complexitat de l'època. El ritme és l'adequat, necessàriament parsimoniós. La posada en escena és superbada. Especialment la il·luminació natural, amb espelmes, que fa de les llums i ombres del castell de Loarre (Osca), on transcorre el drama, un personatge més de la història.

Salvador Llopart – lavanguardia.com